

Ти мене, своя робѣ, прати, царю!
 Бащице, азъ, макаръ и да съмъ простъ,
 каквото видѣ, всичко ще ти кажа!

Годуновъ

А да разпита може князь Василий
 Ивановичъ Шуйски! Нека тръгнатъ двамъ —
 и да узнаятъ, по чия вина
 въвъ Тумъ се случила бѣдата!

Федоръ — въ **недоумение**.

Наистина? — Наистина ми искаше
 да пратимъ въ Тумъ князь Василий Шуйски,
 да пратимъ плевника на могила
 когото ти... когото ти презъ тая нощъ
 извредъ се на врата на

Годуновъ.

Прости ми, шуръ! — Тръгнемъ съмъ предъ тебе!
 Прости ми!.. Нойтъ нисли азъ азъметни:
 не можъ изтърпѣти отъ хората
 да разидѣ! Ела при мене, Арина!
 Иди, Петровичъ, ти съмъ князь Василий!
 Ъй, князь Василий!.. Искахъ да ти кажа...
 Какво? — Забравихъ! — Да, да, это що:
 на Митѣ бѣхъ изпратилъ азъ иракки...

[Гридае.]

Бихъ искалъ азъ да знамъ тоя, дали...
 дали м е... дали м е... видѣхъ...

Кизикъта — оградена отъ
 боярскиятъ.

Погина всичко! — Моятъ годеникъ
 застреленъ е... А вуйко — удушенъ...

Арина

Всѣ, ще доведѣтъ ти при мене. Отъ днесъ
 натамъ ще ми бѣдѣтъ дѣцера!